

YABANI
OTLARIN
Anasında

B.K. BORISON

YABANI OTLARIN *Anasında*

Çeviren
Müge Özçelik

*Mutluluđunu arayan herkese,
Umarım ne kadar cesur olduđunuzu biliyorsunuzdur.*

Giriş

BECKETT

Ağustos

Yaz sıcağının bunaltıcı ağırlığını üzerimde hissederek bara girdiğimde o çoktan içeride oturuyordu. Gömleğim tenime yapışmıştı ve o, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle benim dışımda her yere bakıyordu.

Kesik bir şortun altında upuzun bacaklar. Bele kadar dökülen simsiyah düz saçlar. Kırmızıya boyalı dolgun bir altdudak. Kapı sertçe kapandığında taburesinde dönmüş ve onu uzunca bir süre bekletmişim gibi doğrudan bana bakmıştı. Üstelik gecikmeme sinirlenmiş gibi kaşlarını da hafifçe yukarı kaldırmıştı.

Yanındaki tabureye otururken, “Özür dilerim,” dedim neden özür dilediğimi ya da en başta oraya neden oturduğumu bilmeden. Dışarının nemini hâlâ üzerimde taşıırken yapmak ve istemek arasında sıkışıp kalmıştım.

Sözlerim onu keyiflendirmiş gibi kirpiklerini hafifçe titretti ve aramızdaki boşluğu yapış yapış, yoğun bir sıcaklık doldurdu. “Ne için?”

Hiçbir fikrim yoktu. Yanaklarım anlamsız bir utançla alev alev yanarken çenemi ovuşturdum ve içecek menüsüne bakarak kendimi oyalamaya çalıştım. Asla çekici biri olduğum iddiasında değildim ama çoğu zaman bundan daha iyi iş çıkarırdım.

Başımla yarısı boşalmış bardağını işaret ederek, “Ne içiyor-

sun?" diye sordum. Gülümsemesini gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı ve bardağını salladı.

"Tekila."

Yüzümü buruşturmuş olmalıydım çünkü bir kahkaha atıp başını yukarı kaldırdı ama koyu renkli gözleri hâlâ üstümdeydi. "Ne oldu? Sevmez misin yoksa?"

Başımı iki yana salladığımı görünce barın üzerine koyduğu bardağı zarif elleri arasında çevirmeye başladı. Tek kaşı yukarı kalktı. "Belki de sadece sana uygun olanını denememişsindir."

"Belki de haklısındır," dedim. Elini tutup onu durdurdum ve bardağını alıp ağzıma götürdüm. Dudaklarımı bilerek onun ge-ride bıraktığı kiraz kırmızısı ruj izinin üstüne bastırdım.

İs. Limon. Biraz da tuz.

Boşalan bardağı tezgâha bırakıp altdudağımı yaladım.

"Fena sayılmaz," dedim dişlerimi gıcırdatarak. Bana bakıp sırtıttı; koyu gözleri, çenemi kaşıyan bir tırnak gibiydi. "Hiç de fena sayılmaz."

Bacağının üst tarafında bir yara izi vardı.

Farkında mıydı bilmiyordum ama başparmağımı ne zaman bu izin üzerinden geçirsem hafifçe kıpırdanıyor, bacağıyla kalçamı daha da sıkı sarıyordu. Teni limonla karışık biberiye kokuyordu ve burnumu, kokunun en yoğun olduğu kulağının altındaki boşluğa gömdükten sonra yavaşça aşağı inerek pürüzsüz boynuna bir öpücük kondurdum.

İnledi.

Ellerimi teninde dolaştırmaktan kendimi alıkoyamıyor, vücudunun yumuşaklığını hissetmeden yapamıyordum. Saçlarımı parmaklarına dolayıp çekiştirdiğinde inleyerek yüzümü boynuna daha da bastırdım. Dudakları köprücük kemiğimde bir kahkaha attı.

Birlikte iki lanet olası gece geçirdikten sonra kendimi tanımakta bile zorlanıyordum. Evie ayak bileklerimi sarıp beni ken-

dine çeken bir akıntı gibiydi. Alçaktan gelen güçlü bir çekim. Kaçınılması imkânsız bir mutluluk.

Başparmağımı, bu kez daha yavaş, tekrar yara izinin üzerinden geçirdim ve burnunu omzuma gömdü.

“Normalde böyle şeyler yapmam.”

Gözlerim devrilmiş masaya kaydı ama odaya fazlasıyla coşkulu girişimize rağmen kahve makinesi her nasılsa hâlâ dimdik ayaktaydı. Kahve kremalarının durduğu seramik tabak ortada yoktu ama küçük plastik kaplar kayan yıldızlar gibi halının üzerine dağılmıştı. Lacivert üzeri beyaz noktalar.

Elimi sırtında gezdirirken parmaklarımı olabildiğince açıp teninin ne kadarını hissedebileceğimi anlamak istedim. Kahverenginin kusursuz bir tonundaki teni sıcacıktı; içinde ikinci güneşinin ışığı dans eden, en üst raftaki bir şişe viski gibi.

Altına doğru kaydım ve bacağı vücudumun ilginç bir uzvuna sürtününce inledim. “Normalde bir otel odasının altını üstüne getirmez misin yani?”

Alnını boynuma sürterek bir kakhaha attı ve omzumun üstünden kayan başı tüm ağırlığıyla göğsümün ortasına yerleşti. Kolunun üstünde doğrulup çenesini avucuna yasladı.

“Hayır.” Elini kulağımın arkasına götürüp saçlarıma takılan bir tüyü aldı ve başımın altına rasgele sıkıştırılmış, yarısı yırtık yastığa baktı.

Tırnaklarını sırtıma batırdığı, uzun bacaklarıyla kalçalarımı sardığı ve omzumu dişlediği ikinci seferde değil yastığı, çarşaf-ları bile parçalayabilirdim.

Hafifçe iç geçirip gözlerime baktı ve saçlarından bir tutamı parmağıma dolayıp çekiştirdiğimde dudaklarında şaşkın bir gülümseme belirdi. Yirmi dakika önce yumruğumla tamamını kavradığım saçlarının, şimdi tek bir tutamıyla yetindiğini görmek onu eğlendirmişe benziyordu.

“Normalde iş seyahatlerinde dikkatim dağılmaz,” diye açıkladı.

Benim de dağılmazdı. Hem de hiç. Her zaman tek gecelik ilişkileri tercih etsem de bu seyahat için böyle bir şey planlama-

mıştım. Kuzeydoğu Organik Çiftçiler Konferansı, çok da baştan çıkarıcı bir aktivite sayılmazdı. Ya da en azından şimdiye kadar öyle olmamıştı.

Paylaştığımız tek kadeh tekila, barda önüme konulan bir *shot* tekilaya dönüşmüştü. O *shottan* sonra Evie şişenin geri kalanını da sipariş etmişti. Nihayet bana, bileğinin iç kısmına döktüğü tuzu yalatmış, barın altından dizini dizime bastırmıştı. Sendeleyerek tepedeki küçük otele ulaşmış ve tam da bu iş için yaratılmışız gibi kendimizi yatağa bırakmıştık.

Onun teninden tattığım sürece tekila içmeyi pek de sorun etmediğimi fark etmiştim.

Şimdi üst üste iki gecedir çıplak vücutlarımız birbirine dolanmış hâlde buradaydık. Kendime o bara geri dönmeyeceğime, onu aramayacağıma dair söz vermiş ama onu düşünmeden duramamıştım. Tenini tenimde hissetmeyi. Elimi bacaklarının arasına götürdüğümde çıkardığı o boğuk iniltiyi. Koyu renkli saçlarının bembeyaz yastıkların üstüne yayılışını.

Konferanstaki son konuşmacı sözünü bitirir bitirmez, Evie lanet olası bir denizkızı şarkısı söylüyormuş gibi kendimi tekrar o barda bulmuştum. Ve işte oradaydı; yine o barda, o taburede, yüzünün her noktasını aydınlatan o gülümsemeyle.

Parmak boğumlarımı kolunda dolaştırdım ve dokunuşumun bıraktığı ürpertiye büyülenmiş gibi izledim.

“Pişman mısın?” diye sordum doğrulup onu da nazikçe kaldırarak. Yatağa oturup uzun bacaklarıyla kalçalarımı sardı. “Dikkatin dağıldığı için,” diye açıkladım.

Henüz terim bile soğumamıştı ama onu tekrar arzuluyordum. Ne zaman ona baksam avuçlarım kaşınıyordu. Kulakmemesinin hemen altındaki yumuşak tenini tatmak, vücudunun üzerimde titreyip kıvrandığını hissetmek istiyordum. Elimi sırtının bittiği yerdeki o iki gamzeye bastırmak, üstümde gidip gelirken alev alev yandığını hissetmek istiyordum.

Gülümsedi ve aklımdan geçeni anlamış gibi altdudağını ısır-
dı. Parmağını omzumda kıvrılan dövmenin üstünde gezdirdi.

Omzuma hafifçe vurduğunda, şifoniyerin aynasındaki yansıma-mıza baktım; buruşmuş beyaz çarşaflar, altın gibi parlayan bir ten, onun beline dolanmış kolum. Hayatım boyunca hiç kendi fotoğrafımı çekme arzusu duymamıştım ama şimdi çıplak teni benimkine dokunurken bu istek, güçlü ve yakıcı bir şekilde içimi sarmıştı. Yüzünü boynuma gömmüştü ve yuvarlak kalçalarının kıvrımı aynada zar zor seçiliyordu.

Dudaklarımı yavaşça boynuna götürüp nabzının üzerinde titreyen tenini uzun uzun öptüm; sorumu cevaplaması için sessiz bir teşvik.

“Hayır. Görünen o ki sen iyi bir dikkat dağınıklığısın, Beck. Hatta bu konuda uzmansın.”

Cevabı bir fısıltı, karanlıkta paylaşılan bir sır gibiydi. Biraz duraksadıktan sonra, “Peki sen pişman mısın?” diye sordu.

Hayır, değilim. Aslında olmam gerekse bile.

Gülümsedim ve dişlerimi tenine sürterek boynundan yuvarları çıktıktan sonra kulakmemesini hafifçe ısırp çekiştirdim. Aynadan, vücudunun tepeden tırnağa ürperdiğini, kalçalarının benimkilere yaslandığını gördüm.

“Senin dikkat dağıtma şeklini sevdim,” dedim belini tutarak. Onu üzerimde yavaş ve akıcı bir ritme yönlendirdim; ikimiz de nefes nefese kalana dek. Parmakları saçlarımın arasında dolaşmaya başladı.

“Sen...” diye mırıldandı dizlerinin üstünde doğrularak. Elini göğsüme koyup beni yatak başlığına yaslanmaya zorladı. İstediginde fazlasıyla otoriter olabiliyordu ve neyi nasıl istediğini açıkça ifade etmesi hoşuma gidiyordu. Dün gece kulağında yankılanan o boğuk sesi beni arzuyla titretmiş, kalçalarını sıkıca kavrayarak verdiği her talimatı eksiksiz yerine getirmiştım.

“Daha yavaş.”

“Daha sert.”

“Evet, aynen öyle. Tam orası.”

Başım, boğuk bir çarpma sesi eşliğinde ahşaba vurduktan sonra Evie kucağıma yerleşip çarşafları çekiştirdi ve vücutları-

mız birbirine dokunduğunda boğazımdan arzulu bir inilti koptu. Bir şeyler mırıldandı ve iç çekti; dudaklarımı onunkilere bastırıp takip etmeye çalıştığım başka bir ses. Geri çekilip ağırlaşan gözkapaklarının ardından bana baktı. “Biraz daha ister miydin?”

Bu soru beni güldürdü. Yüzüne baktığımda aklımdan geçen tek şey onu nasıl da arzuladığımdı. Başımı kaldırdım ve dudaklarını öpüp dillerimizi birleştirdim. Ensesini kavrayan elimi çenesine götürdüm ve onu, ellerini saçlarımın arasında yumruk yapıp vücudunu sabırsızca üstümde hareket ettirmeye başlayana dek bu pozisyonda tuttum.

İstedimde ben de pekâlâ otoriter olabiliyordum.

“İstiyorum,” dedim –işte size yeni bir itiraf– bu defa elimi göbek deliğinin altına götürüp yumuşak tenini okşamaya başlayarak. “Her şeyi istiyorum.”

Belli belirsiz bir gök gürültüsü ve kalın camlara vuran yağmur damlalarının sesiyle uyandım. Aralık pencereden içeri serin bir esinti doldu ve inleyerek üstümdeki çarşafa sarıldıktan sonra elimi uzatıp uykunun sıcaklığını koruyan bir ten aradım. Son hatırladığım, Evie’nin oda servisi hakkında bir şeyler mırıldanarak battaniyelere iyice sarıldığı ve iki eliyle birden kolumu tutarak uykuya daldığıydı. Bu... güzeldi. Farklı ama güzeldi.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup yanımdaki boşluğa baktım. Evie’nin odada hareket ettiğini duymamış, yataktan kalkışını hissetmemiş olmak beni şaşırttı. Uykum o kadar da ağır sayılmazdı.

Bakışlarım banyoya çevrildi; kapı aralıktı ve arkasında kullanılmış bir havlunun asılı olduğunu görebiliyordum. Belki kahve almak için dışarı çıkmıştır diye düşündüm ama bavulu ortada yoktu ve komodinin üzeri rahatsız edici şekilde bomboştu. Odayı inceledim. Onun burada olduğuna dair tek kanıt, şifoni yerin üzerindeki yarısı içilmiş bir bardak su ve masadaki buruşturulmuş fişti.

Kendimi yüzüstü yastığıma bıraktım.

En azından bu tanıdık bir histi. Yalnız uyanmak.

“Aptal,” dedim kendime. İç geçirip avucumu alınma bastırdım. Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Burada yapmam gereken şeyler vardı ve bunların hiçbiri, upuzun bacakları olan muhteşem bir kadınla ilgili değildi.

Sırtüstü dönüp gökyüzünde biriken fırtına bulutlarını izledim. Şimdi sadece, yapmam gereken o şeylerin ne olduğunu hatırlamalıydim.

EVELYN

Kasım

Eh.

Bunu beklemiyordum doğrusu.

Ingelwild'ın tek oda kahvaltı pansiyonundaki odamda volta atıyor, çiçekli duvarkâğıdının üstünden beni takip eden gölgemi seyreliyordum. Pansiyonun sahibi Jenny, ben çiftlikteyken odama uğramış olmalıydı çünkü döndüğümde mum ışığı ve kurabiyelerle karşılaşmıştım. Her şey son derece sakın ve romantikti.

Fildişi bir muma kaşlarımı çatarak baktım ve seçeneklerimi değerlendirdim.

O hafta sonunu Maine'deki benzer bir pansiyonda geçirmiştim. Pencerenin kenarında çiçekler vardı ve dövmeli bir adam, dudakları boynumda, boğuk kahkahası kulaklarımda beni yatağa mıhlamıştı. Değerlendirmek için gönderildiğim çiftlikte rastladığım, belli ki oranın bir çalışanı olan adam.

Bunu. Beklemiyordum.

Köşedeki parlak metal tepsideki kurabiyeler bana göz kırptıyordu. Birini kapıp telefonumun ekranını kaydardım.

Josie telefonu üçüncü çalışta açtı. "Sağ salım vardın mı?"

"Büyük bir sorunumuz var," dedim ağzım çikolata ve fıstık ezmesiyle dolu bir hâlde.

"Eyvah," dedi sesi ciddileşerek. Hattın diğer ucunda evrak

hıştırları ve bir kupanın tabağa konmasıyla çıkan tıkırtıyı duydum. Saate baktım. Portland'da hâlâ öğleden sonraydı. Josie muhtemelen sekizinci kahvesini içiyordu. "Sway sana yine o odadan kaçış oyunlarından birini mi ayarlamış?"

İki ay önce temsilci ekibim, beni kırk beş dakikalığına bir odaya kilitlemenin kaliteli bir eğlence olacağına karar vermişti. Hiçbir hazırlık veya uyarı olmadan. Neyse ki klostrofobik falan değildim.

"Hayır ama hatırlattığın için teşekkürler." Josie güldü ve ben de yatağın ucuna ilişip bakışlarımı kurabiye dolu tepsiyeye diktim. "Bugün çiftlikteydim."

"Ee? Bu iş için heyecanlıydın."

Bu iş için *heyecanlıyım*. *Hâlâ* öyleydim. Maryland'in doğu kıyısında, Stella adında bir kadının hem sahibi hem de işletmecisi olduğu bir Noel ağacı çiftliği. Stella'nın güzel ve romantik bir hikâyesi vardı ve o gün çiftliği şöyle bir gezmek bile beni büyülemişti. Sadece... Başçiftçinin, üç ay önceki ilk –ve tek– tek gecelik ilişkim olmasını beklemiyordum.

O gece, dağınık saçları, kolları hafifçe yukarı sıyrılmış beyaz tişörtü ve deniz mavisi gözleriyle o ucuz barın kapısından içeri girmiş ve tek bir bakışıyla beni altüst etmişti.

"Beckett burada."

"Kim?"

"Anla işte," dedim sesimi alçaltarak "*Beckett*."

Bir bardağın devrildiğini ve son derece yaratıcı birkaç küfrün sıralandığını duydum. "Maine'deki Beckett mı? Şu dövme, seksi Beckett?"

Josie dişlerinin arasından derin bir nefes aldı ve konuştuğunda sesi öncekinden üç oktav daha yüksekti. "Tuhaf. Evie'nin nihayet şeytanın bacağına kırıp tek gecelik ilişki yaşadığı Beckett mı?"

Nefsime daha fazla hakim olamayıp bir kurabiye daha aldım. "Ta kendisi."

Şarabı fazla kaçırdığım, kanepesinde bir *burrito* gibi kıvrılıp kaldığım bir gün Josie'ye Beckett'ı anlatmıştım. Aradan aylar

geçmesine rağmen neden hâlâ Beckett'ı düşündüğümü bilmiyordum. Bunun eğlenceli ve geçici bir şey olması gerekiyordu. Zararsız bir gece. Bağlanma olmadan.

İki gecede bir ateşli rüyalarımdaya baştan sona tekrar yaşadığım bir şey olmamalıydı.

Josie, öyle keskin bir kahkaha attı ki telefonu kulağımdan çekmek zorunda kaldım. Gözlerimi devirdim.

“Desteğin için çok teşekkür ederim.”

“Üzgünüm, üzgünüm,” dedi kıkırdayarak. Kendini toparlamaya çalıştı ama telefonda bir kıkırtı daha duyuldu. “Ne rastlandı ama! Oraya ziyarete mi gelmiş?”

“Hayır, burada çalışıyor. Çiftlik operasyonlarını yönetiyor.” Arazi sahibi Stella ve fırının başında duran Layla ile birlikte çiftliği işletiyordu.

Sözlerim Josie'yi yeni bir kahkaha krizine soktu. Ciddi ciddi telefonu pencereden dışarı fırlatmayı düşündüm. “Sanırım bu, ellerini neden bu kadar iyi kullandığını açıklıyor, ha?”

“Seni kovacağım.”

Josie'ye onun elleri hakkında hiçbir şey söylememiştim ama şimdi o elleri tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordum. Avucunun nasıl da bacağımanın üst kısmını tamamen kavradığını. Parmaklarını esnetip kaldırdığında pazılarının nasıl da baştan çıkarıcı bir şekilde gerildiğini. Talepkâr elleri beni her seferinde mükemmel pozisyona yönlendiriyordu. Başparmağının kulağımanın arkasına yaptığı baskı. Bir takımyıldızın, bileğinden dirseğine dek uzanan zarif çizgileri.

“Beni asla kovmazsın,” dedi Josie. “Yoksa kiminle eğlenirsin?”

Josie, on sekizimize basıp da YouTube kanalımı açmaya karar verdiğim gün, kendini benim özel asistanım ilan etmişti. Sosyal medyada patlamamın ardından rolü ve unvanı resmîleşmişti ama en iyi arkadaşım olma görevi hâlâ en büyük önceliğiydi. Bana her zaman doğruları söyleyeceğinden emindim.

Bu onun hem en iyi hem de en kötü özelliğiydi.

“Tamam, hadi durumu gözden geçirelim. Ağustos ayında faz-

lasıyla seksi bir yabancıyla yattın. Onu tek kelime bile etmeden terk ettin ve şimdi kasım ayında, sosyal medya yarışması için çiftliğini değerlendirirken onunla tekrar karşılaştın.” Keyifli bir ses çıkardı ama ona karşılık vermedim. “Gerçekten, bunun olma ihtimal nedir?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Peki ne yapacaksın?”

“Tekrar ediyorum, hiçbir fikrim yok.”

Yorganın kenarından sarkan bir ipliği kopardım. Buradan ayrılamazdım. Yoksa kurumsal sponsorlarıma ne derdim? *Üzgünüm, bu geziyi yapamam çünkü üç ay önce çiftlik çalışanlarından biriyle yattım.* Her ne kadar toplantılarda anlayışlı olsalar da bunu pek de hoş karşılayacaklarını sanmıyordum.

Ve daha da önemlisi, benim, sorunlarımdan kaçmak gibi bir alışkanlığım yoktu. Beckett’la yatmak kendi kararımды. Ve o geceye dair anılar aklımdan çıkmasa da bu karardan en ufak bir pişmanlık duymuyordum. Ona dikkat dağıtmakta usta olduğunu söylerken ciddiydim. Uzun zamandır ilk kez zihnimi tamamen boşaltmanın keyfini yaşamıştım. Gülmüştüm. Eğlenmiştim.

Kendim olduğumu hissetmiştim.

Ama buraya işimi yapmak için gelmiştim. Stella bunu hak ediyordu. Aşk Işığı Çiftliği, Stella’nın başvuruda bulunurken anlattığı her şey ve daha fazlasıydı. Bu yarışmanın finalisti olmayı ve tanınmayı hak ediyordu. Tek ihtiyacım olan kendimi biraz toparlamaktı. Onu tekrar görmenin şokunu atlatıp yola devam etmekte.

“Planım şu...” Bir planım falan yoktu. Odaya göz gezdirerek ilham aradım. Sanırım plan kurabiyelerin geri kalanını bitirmekti. Ve bir yerlerden... bir şişe şarap bulmak.

Kapı tıklatıldığında nefesimi bıraktım. Bir parça tedirginlik hissederek kapı deliğinden dışarı baktım. Kimin geldiğini tahmin etmeme gerek yoktu.

“Aman Tanrım, az önce bir kapı sesi mi duydum?” Josie heyecandan kendini kaybetmiş hâldeydi. “O mu geldi?”

Saçlarımı düzelttim. Tabii ki o gelmişti. “Gitmeliyim, Josie.”

“Beni FaceTime’a al!” diye emretti. “Boş ver, ben hallederim. Evie, yemin ederim ki eğer telefonu kapatırsan...”

Tehdidini tamamlamasına fırsat vermeden aramayı sonlandırıp telefonu masaya fırlattım. Hemen ardından gelen görüntülü aramayı da umursamayıp her ihtimale karşı telefonun üzerine bir yastık koydum.

Olabildiğince ağır adımlarla kapıya gittim ve kolu tutarak bekledim. O sabah onun fırına girdiğini gördüğümde içimde o tanıdık dalgalanmayı hissetmiştim. Tıpkı ilk seferde olduğu gibi. Bir hatırayı yeniden yaşar gibi. Bu defa beyaz tişört yerine pazen gömlek. Üzerinde minik bir ağaç işlemesi olan, ters takılmış bir beyzbol şapkası.

Kocaman açılmış şaşkın gözler.

Kapıyı bir bandajı söker gibi hızlıca açtım ve Beckett’ı, kollarını dayadığı kapıyı kendini frenlemeye çalışıyormuşçasına sımsıkı kavramış vaziyette buldum. Parmaklarını kapıdan ayırdığı anda, onun daha önce nasıl da koyu sarı saçlarından tek bir tutam alnına yapışmış hâlde önümde diz çöktüğünü hatırladım.

Yutkundum.

“Selam,” diye fısıldadım. Ona zar zor bakabiliyordum ve sesim altı sayfa zımpara kâğıdı yutmuşum gibi çıkıyordu. *Sakin kalmakta harika bir iş çıkardın, Evie.*

Boğazımı temizledim.

Bana göz kırptı ve bakışları ağır ağır başımın üstünden omuzlarımı örten kazağa kaydı. Altdudağını yaladığında, ben de kapıya tutunsam iyi olur diye düşündüm. Hayatta kalabilmek için pirinç kapı tokmağına asılmalıydım. Aylar önceki o puslu yaz gecesinde Beckett’ı otel odama davet etmemin sebebi neydi bilmiyordum. Daha önce tek gecelik ilişkilere en ufak bir ilgim olmamıştı. Sadece...

Beckett’ın bardan içeri girdiğini görmüş ve onu arzulamıştım.

Onun, üzerimdeki etkisinde en ufak bir azalma olmadığını bildiğim iyi oldu.

“Selam,” diye fısıldadı o da. Nefesini bırakıp kapıdan uzaklaştı ve omzunun üzerinden arkasındaki boş koridora şöyle bir baktı. Belirgin çene çizgisi tüm netliğiyle karşımdaydı ve bir kez daha boğazımı temizlemek zorunda kaldım. “Bir saniyeliğine içeri girebilir miyim?” diye sordu.

Başımı salladım ve bir adım geri çekilip dar kapıdan geçmesine izin verdim. Görünüşe bakılırsa bulanık anılarım onun gerçek boyutlarına haksızlık etmişti. Ellerini ceplerine sokmuş hâlde odanın ortasında durmuş, masanın üzerinde asılı duran gölet tablosunu inceliyormuş gibi yaparken fazlasıyla iri görünüyordu. Kapıyı kapattım ve son kez böyle bir odada olduğumuz zaman yaşananları düşünmemeye çalıştım.

Beyaz tül perdeler. Birbirine dolanmış çarşaflar. Omuzlarımın arasına yerleşmiş sımsıcak bir el. Kulağıma ona ne kadar iyi hissettirdiğimi fısıldaması. Onu *içime almamı* söylemesi.

Başımı iki yana sallayıp kendimi toparladım ve bacaklarımı birleştirip şifoniyere yaslandım. Kendime iyilik etmiyordum. “Benimle bir şey mi konuşacaktın?”

Bakışlarını tablodan ayırmadan başını salladı. Göz ucuyla bana baktı. “Demek sosyal medya fenomenisin, ha?”

Ses tonunu, içindeki suçlayıcı tınıyı beğenmemiştim. Ona yaptığım işi söylememiştim ama o da bana söylememişti. O gece ikimiz de... başka şeylere odaklanmıştık. Bara girdiğimde beni tanımamıştı ve bu benim için güzel bir değişiklik olmuştu. Rahatlatıcı bir değişiklik.

Kulağa ne kadar klişe gelse de erkekler benimle, sırf ben olduğum için birlikte olmak istemiyordu. Bana yaklaşan çoğu erkeğin bir çıkarı oluyordu; YouTube kanallarımdan birinde paylaşılacak bir fotoğraf, bir ürün tanıtımı. Bir keresinde bir adam bana seks kasedi çekmeye açık olup olmadığını sormuştu.

Bu yüzden Beckett, dövmeli kollarıyla o küçük bara girip bana hesap kitap yapmadan, sadece hayranlıkla bakınca bu fırsatı kaçırmamıştım. *Kendim* için bir şey almıştım.

Ne de iyi yapmışım!

“Çiftçi, ha?” Onun soğuk kayıtsızlığını taklit ettim ve suratını asıp ellerini yumruk yapmasını izledim.

“Sadece şaşırdım, hepsi bu,” dedi hafif alaycı bir sesle konuşmaya devam ederek. Sanki benimle böyle bir konuşma yapmak zorunda kaldığına bile inanamıyordu. Sanki sosyal medyada çalışan biri olmam onun için olabilecek en iğrenç, en tiksindirici şeydi. Burnunu çekip çenesini ovuşturdu. “Seni tekrar görmeyi beklemiyordum.”

Bugün çiftlikteki fırından yangından kaçarcasına ayrıldığım düşünülürse benim de onu görmeyi beklemediğim gayet açıktı. Ama bu, ona kaba davranacağım anlamına gelmiyordu.

Gözlerini kısarak beni dikkatle süzdü. Keşke kurabiye tepsisi daha yakında olsaydı. “Biliyor muydun?”

“Neyi biliyor muydum?”

“Burada çalıştığımı biliyor muydun?”

Kaşlarımı çatıp başımı hafifçe yukarı kaldırdım. Bunu isteyerek mi ayarladığımı sanıyordu? Onun çalıştığı yere gelip... ne yapacaktım? Onu rahatsız mı edecektim? Utandıracak mıydım?

“Kesinlikle hayır,” dedim kararlı bir sesle. “Ben de seni tekrar göreceğimi düşünmemiştim.”

Gülümsedi ve bu hiç de hoş bir gülümseme değildi. “Bence bunu yeterince net belirttin, Evie.”

Hayretle yüzüne baktım.

“Üzgünüm,” dedi boğuk bir sesle. Üzgün falan değildi. “Muhtemelen Evelyn’i tercih ediyorsundur.”

Sert sözleri karşısında göğsümün sıkıştığını hissettim. Hayal kırıklığına uğramış, bir şeylerden rahatsız olmuş gibi konuşuyordu. Köşedeki masanın yanında hiç kıpırdamadan duruyordu ve bakışları hem öfkeli hem de üzgündü. Onun bana Evelyn demesinin neden canımı yaktığını bilmiyordum ama bir şekilde canım yanmıştı.

Ama bütün bunların bir önemi yoktu. Bana ayakkabısının altına yapışmış bir pislikmişim gibi bakmasının bir önemi yoktu.

Bu, aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ne geçmiş ne de şu ânını.

Sadece... onun yanındayken ben Evie'ydim.

Ve bu güzeldi.

Aramızdaki sessizlik öyle uzadı ki omuzlarıma bir ağırlığın çöktüğünü hissettim. Beckett'ın bu sessizliği bozmaya niyeti yok gibiydi. Homurtulu bir küfür eşliğinde şapkasını başından çıkarıp ensesini ovuşturduktan sonra yarısı havaya dikilene dek elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Bak, ben..." Boynunu gergin bir şekilde yana eğip tavana baktı. İç geçirip sırtını dikleştirdi ve bana içinde hem öfke hem de yılgınlık olan bir bakış attı.

Ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Onun bu hâli, yumuşak sözleri ve dikkatli dokunuşları olan o adamdan o kadar farklıydı ki; gecenin karanlığında boğuk kahkahasını dinlediğim adamdan.

"Üzgünüm. Buraya bunun için gelmedim." Çenesini öyle bir sıkı ki konuşabilmesi bile şaşırtıcıydı. "Buraya... buraya geldim çünkü senden kalmanı istiyorum." Ağzımdan istemsizce bir ses çıktı. Beni kalmaya ikna etme şekli buysa gitmemi istediğinde ne yapacağını düşünmek can sıkıcıydı.

"Ses tonun üzerine biraz çalışman gerekiyor."

"Evelyn."

"Ciddiyim."

Kaşları iyice çatıldı. "Bu yarışma Stella için çok önemli. Benim için de öyle. Çiftliğimizin senin yardımına ihtiyacı var ve bize adil bir şans vermeni istiyorum."

Göğsümde acı veren bir sızı daha hissettim.

"Bunu yapmayacağımı mı düşündün?"

"Bugün benden kaçtın," diye hatırlattı dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle. Bu gülümseme karşısında vücuduma ateş bastığı için kendimden nefret ettim. "Yani beni gördüğünde fırından resmen koşarak çıktın."

Başımı öne eğdim. Evet, bunun hayatımın en iyi anlarından biri olduğunu söyleyemezdik. Ama başka ne yapabiliyordum ki?

"Biliyorum."

Öncekinden farklı bir sessizliğe büründük.

“Burada kalacağına dair bana güvence vermeni istiyorum,” dedi alçak bir sesle. Ağırlığını bir ayağından diğerine verirken ayak kabıllarının hareketini izledim.

“Nasıl bir güvence?” diye sordum ona bakmadan. Cevap almayınca nefesimi bırakıp yüzüne baktım. Kaşları hâlâ çatıktı ve aralarındaki o küçük çizgi iyice derinleşmişti. “Sana nasıl bir güvence vermemi istiyorsun?”

Ona bir haiku* yazabilirdim. Bir kek yapıp üzerine krema ile imzamı atabilirdim. Daha önce onu bırakıp gittiğim için tedirgin olduğunu biliyordum ama bu sadece bir gecelik –tamam, iki gecelik– bir ilişkiydi. Birlikte geçirdiğimiz tek bir hafta sonuydu. Ona hiçbir şey borçlu değildim.

Gözleri bir ton koyulaştı. Odaya girdiğinden beri ilk kez bakışlarını doğrudan benimkilere sabitlemişti. Aramızda bir gerginlik oldu. Bunu, koluma dokunan bir el kadar net hissediyordum. Belime dokunan bir el kadar.

“Bana söz vermeni istiyorum.”

“Kan yemini etmemi ister misin?” Memnuniyetsizliğini ifade eden bir ses çıkardı. Gözlerimi devirdim. “Ben buraya işimi yapmaya geldim, Beckett. Bunun önüne hiçbir şeyin geçmesine izin vermem. Stella en iyisini hak ediyor. İşimi üstünkörü yapmaya niyetim yok.”

Ben hiçbir zaman işimi baştan savma yapmamıştım. Beckett yaptığım işi saçma buluyor olabilirdi ama ben, yarattığım etkinin insanlar için ne anlama geldiğini biliyordum. Bu çiftliğe müşteri, ilgi, bir sosyal hareketlilik getirebilirdim.

“Yani söz veriyor musun?”

Birden yorgunluğun iliklerime kadar işlediğini hissederek başımı salladım. Önce o kurabiye tepsisinin geri kalanını mideye indirmek sonra da yatağa girmek istiyordum.

Tek gecelik ilişkimin bana musallat olan hayaletinin en yakın çıkış yolunu bulmasını istiyordum.

* Geleneksel bir Japon şiir türü. -çn

“Söz veriyorum. Yarın orada olacağım. Yeniden başlayabiliriz.”

“Gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?” diye sordu ve birden sisli, gri bir sabahı, kıyıda gelen fırtınayı hatırladım. Yastığın altına uzanmış kolunu, çıplak sırtını, bel çukurunu. Kapının arkamdan usulca kapanırken çıkardığı sesi, ayaklarımın dibindeki valizimi.

Aldığım derin nefesi ağır ağır bıraktım. Bana inanmıyor olması onun suçu değildi. Anlaşılan Beckett kindar biriydi.

Tepsiden bir kurabiye daha alıp, “Kalacağım,” dedim.

BECKETT

Mart

“Yatağa dönmeyi düşünüyor musun?”

Uykulu sesi kısıktı ve boynunun hemen altında gözlerimi bir türlü alamadığım bir morluk vardı. Kollarını başının üzerine uzattı ve hafifçe yana kayan çarşaf, dolgun göğüslerini ortaya çıkardı. O çarşafı dişlerimin arasına alıp onu tamamen çıplak bırakana dek aşağı çekmek istiyordum. Daha yüzlerce şey istiyordum.

Cevap vermek yerine odanın köşesindeki masadan başımı iki yana salladım ve elimdeki kahveden bir yudum daha aldım.

Tut kendini, diye geçirdim içimden. Lanet olsun, tut kendini.

Bana bakıp sırttı.

“Ah, anladım,” dedi. Bir elini saçlarının arasına götürürken diğerini çarşafın altına soktu. Açık bir davette bulunurcasına tek kaşını yukarı kaldırdı. “Sen seyretmeyi seviyorsun.”

Evie ile olduktan sonra her şeyi seveceğimden emindim. O siyah, ipeksi saçlarını avucuma dolamak, gülümseyen dudaklarını boynumda hissetmek istiyordum. Dün gece tam yirmi iki dakika boyunca dudaklarını pazımdaki dövmede gezdirmişti ve bunu da istiyordum. Aynısını ben de onun bileğindeki çillere, kalçalarındaki izlere yapmak istiyordum.

Kahve kupasını bırakıp masadan kalktım. Yatağa doğru bir adım atıp elinin hareketini izledim. Yüzünde muzip bir gülümsemeyle elini

karnının altına götürdü. Dizimi yatağa koyup kenardan sarkan çıplak ayak bileğini tuttum.

“Seyretmeyi seviyorum,” dedim uyluğunu kavrayıp uzun bacakları arasında bedenime yer açarak. Dizinin iç tarafına bir öpücük kondurduğumda bedeni baştan aşağı ürperdi. Biraz yukarıya bir öpücük daha bıraktım. “Ama dokunmayı daha çok seviyorum.”

Göğüs kafesime saplanan bir parmak beni en sevdiğim hayalden acımasızca çekip çıkardı.

“Bizi dinliyor musun?”

Dizim aniden seğirince botum önümdeki sandalyeye takıldı ve Becky Gardener tehlikeli bir şekilde yana doğru sallandı. Sandalyenin kenarlarına sınıksız tutunup omzunun üzerinden bana keskin bir bakış attı. Gözlerimi botlarıma dikerek, *“Özür dilerim,”* diye mırıldandım.

“Dinliyorum,” dedim Stella’nın elini iterek.

Aslında pek de dinlemiyordum. Bu salonda çok fazla insan vardı. Kasabadaki işletme sahipleri, spor salonundaki konferans alanını tıka basa doldurmuştu. Burası muhtemelen Paskalya süsleri için kullanılan bir depoydu; en azından arka köşede duran iki metrelik, ürkütücü tavşan öyle olduğunu söylüyordu. İçerisi bayat kahve ve saç spreyi kokuyor, güzellik salonunda çalışan kadınlar kapıdan girdikleri andan beri gülüşüyorlardı. Sanki bir geçit töreninin ortasında bağdaş kurup oturmuşum ve bando takımı etrafımda dolanıp duruyordu. Bütün bu sesler yüzünden omuzlarım gerilmiş, stresten boynum rahatsız edici bir şekilde kaşınmaya başlamıştı.

Üstelik sürekli o tavşanla göz göze geliyordum.

Genelde bu tür toplantılara katılmazdım ama Stella çok ısrar etmişti. *Benimle ortak olmak istedin,* demişti. *Ortaklar böyle yapar.*

Ben ortak olmanın, kimseye danışmadan pahalı gübreler alabilmek anlamına geldiğini sanmışım, hiçbir işe yaramayan toplantılara katılmak değil. Günümün dörtte üçünü dışarıda geçirdiğim bir iş seçmemin bir sebebi vardı.

Yalnız olduğum. Sessiz bir ortamda.

İnsanlarla konuşmakta zorlanıyordum. Doğru kelimeleri, doğru sırayla, doğru zamanda kullanmakta zorlanıyordum. Kasabaya her gelişimde bütün gözlerin üstümde olduğunu hissediyordum. Bunun bir kısmını kafamda kurduğumu biliyordum ama bir kısmı da...

Bir kısmı da Cindy Crowell'in, sırf onu tekrar ayağa kaldırayım diye eczanenin koridorunda düşmüş gibi yapması yüzündendi. Ya da okuldan Becky Gardener'in, bir eğitim gezisine ev sahipliği yapıp yapamayacağımı sorarken beni, patatesle servis edilen nadir bir biftekmişim gibi süzmesindendi. Kasabaya her gelişimde tam olarak ne olup bittiğini anlamıyor ama insanların akıllarını kaçırdıklarını hissediyordum.

Bacak bacak üstüne atmış, yanında getirdiği devasa patlamış mısır kâsesini karıştıran sağımdaki Layla, "Dikkatini vermiyorsun," dedi araya girerek. Layla çiftlikteki fırını işletiyor, Stella ise çiftliğin turizm ve pazarlama işlerini yürütüyordu. Inglewild bir posta pulu kadar küçük bir yer olduğu ve Stella, Aşk Işığı Çiftliği'ni *topluluğun mihenk taşı* yapmaya dair derin bir arzu duyduğu için bizden kasabadaki her işe burnumuzu sokmamızı bekliyordu.

Bu toplantının ne hakkında olduğunu bile bilmiyordum.

"Patlamış mısırı nereden buldun?"

Sandalyesinin altına ittiği dev çantaya şöyle bir baktım. İçinde biraz *brownie* ve yarım kutu kraker de olduğunu biliyordum. Layla, Inglewild'da iki ayda bir yapılan küçük işletme sahipleri toplantısının atıştırmalık olmadan çekilmediğini söylüyordu ve bu konuda ona hak vermemek elde değildi. Gerçi getirdiklerini benimle paylaşmayı teklif ettiği falan da yoktu.

Sorumu duymazdan gelen Layla, parmağını sallayıp yüzümün önünde daireler çizdi. "O hülyalı bakışların Evelyn'i düşündüğünü söylüyor."

İç geçirdim ve gerilen omuzlarımı çevirerek rahatlatmaya çalıştım. "Onu değil, biber hasadını düşünüyordum," diye yalan söyledim.

Dalgındım. Ağustostaki o iki puslu geceden beri öyleydim. Terle kayganlaşan tenler. Gece gibi karanlık saçlar. Evie St. James deniz tuzu gibi kokuyor, narenciye tadı veriyordu. O zamandan beri aklım başımda değildi.

Layla gözlerini devirip ağzına bir avuç daha patlamış mısır attı. “Tamam, öyle olsun. Sen ne dersen o.”

Stella üstümden uzanıp Layla’nın elindeki patlamış mısır kâsesini aldı.

“Neredeyse başlayacak. Profesyonelce davransak hiç fena olmaz.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Kasaba toplantısı için mi?”

“Evet, kasaba toplantısı için. Şu an içinde bulunduğumuz toplantı için.”

“Ah, evet. Bu toplantılar hep profesyonelce olur.”

Son kasaba toplantısında Pete Crawford, kooperatifin önündeki yeni park kısıtlamalarıyla ilgili oylamada Georgie Simmons’ı, tüm dekor ve ses düzeniyle *Speed* filmini yeniden canlandırarak engellemeye çalışmıştı.

Bana sert bir bakış atan Stella, kâseyi kolunun altına sıkıştırıp tekrar salonun ön tarafına doğru döndü. Layla ise yanıma sokulup çenesini dirseğime yasladı. İç geçirerek tavana uzanan kalın ahşap kirişlere baktım ve kendime sabır diledim. Tavanda, muhtemelen geçen ay düzenlenen Sevgililer Günü etkinliğinden kalma sönmüş bir balon vardı. Hızlı tanışma etkinliği gibi bir şeydi sanırım. Kız kardeşlerim bu etkinliğe katılmam için çok ısrar etmiş ama ben kendimi eve kilitleyip telefonumu kapatmıştım. Balona bakıp kaşlarımı çattım. Sönüp düzleşmiş, ipi defalarca etrafına dolanmış, soluk kırmızı bir kalp.

“O gittiğinden beri konuştunuz mu?”

Birkaç kez konuşmuştuk. Bir gece yarısı birayı fazla kaçırıldık-tan sonra atılan tatsız bir mesaj. Sıradan bir cevap. Onun gönderdiği bir fotoğraf – dünyanın herhangi bir yerindeki bir tarlanın fotoğrafı ve altında tek bir satır: *Senin çiftliğin kadar güzel olmasa da fena sayılmaz.*

O mesaj geldiğinde heyecandan telefonu yere düşürmüş, başparmağımı, onun tenine dokunuyormuşum gibi kelimelerinin üzerinde gezdirmiştim.

Bir sosyal medya fenomeni. Görünüşe göre önemli biriydi. Hâlâ bunu anlamlandırmaya çalışıyordum. Milyonlarca takipçisi vardı. Bir gece, evimin sessizliği boğucu geldiğinde telefonumun ekranına dokunarak onun hakkında biraz araştırma yapmıştım. Hesabına bakmış ve tepedeki o küçük sayıya takılıp kalmıştım.

Bir daha asla hesabını kontrol etmedim.

Daha önce de tek gecelik ilişkilerim olmuştu. Hem de çok. Ama Evie'yi aklımdan çıkaramıyordum. Onu düşünmek, midemin derinliklerindeki bir açlık, tenimin altındaki bir uğultu gibiydi. Bar Harbor'da birlikte iki gece geçirmiştik. Yapmamalıydım... Neden hâlâ gözlerimi kapattığımda onu gördüğümü bilmiyordum.

Çarşafllara dolanmış hâlde. Saçları yüzümde. Beni deli eden o belli belirsiz gülümsemeyle.

"Biberleri düşünüyordum," diye tekrarladım, bu yalana sıkıca sarılmaya kararlı bir şekilde. Layla'ya en ufak bir açık vermemeliydim. Bir kez fırsatını buldu mu benden çok daha fazlasını alır, üstümdeki gömleği bile çıkarırdı. Üç kız kardeşle büyümüş-tüm. Sorguya çekildiğimi, rüzgârın yön değiştirdiğini hissettiğim kadar net hissedebilirdim.

"Yüz ifaden biberleri değil Evelyn'i düşündüğünü söylüyor."

"Yüzüme bakmayı bırak."

"O ifadeyi takınmayı bırak ki yüzüne bakmayayım."

İç geçirdim.

"Sadece yazık olduğunu düşünüyorum, hepsi bu," dedi Layla. Üstümden eğilip bir avuç daha patlamış mısır alırken tanelerden biri üstüme düştü. Bir fiske vurduğum mısır Becky Gardener'ın ensesine isabet etti. *Tanrım*. İrkilip sandalyemde aşağı kaydım. "İkiniz gayet uyumlu gibiydiniz."

Tek yaptığımız şey iki ürkek yavru kedi gibi birbirimizin etrafında dönmekti. Evie'yi pansiyonda ziyaret ettikten sonra işini

yapabilmesi için onu rahat bırakacağıma dair söz vermiştim. Bu sözü tutmak beklediğimden çok daha zor olmuştu. Onun, çiftlikteki sıra sıra ağaçların arasında durduğunu, yüzünde bir gülümsemeyle dallara dokunduğunu görmek... Eh, bu, yüzüne bir beyzbol sopası yemekten farksızdı. Hem de defalarca. Ama bu yarışma Stella için her şey demektir ve ben şansımızı bir... bir...

Neydi bu?

Hoşlantı mı? Flört mü?

Onu bile bilmiyordum.

Tek bildiğim, onun yanında olmanın benim için büyük bir mücadele olduğuydu. Vücutlarımızın birbirine dolandığını düşünmeden edemiyordum. Kulakmemesinin hemen altındaki tenninin tadını. Saçlarının çeneme, omuzlarıma, bacaklarıma üzerine düşüşünü. Onu güldürmek, onunla konuşmak istiyordum.

Konuşmak *istediğim* insanların sayısı bir elin parmağını geçmezdi.

Ama bir şekilde başarmış, çiftlikte olduğu sürece karşılaşmalarımızı bir rutine oturtmuştuk. Sıcak sohbetler, nazik baş selamlamaları. Sessiz bir öğleden sonra paylaşılan tek bir dilim kabak ekmeği; aramızda bolca mesafe bırakarak. Maine'deki o ucuz barda bizi bir araya getiren elektrik akımı, ince bir bağ olarak ağır ağır tekrar örülmüştü.

Ama sonra o gitmişti. Tekrar.

Ve ben ne yazık ki onu düşünmekten nasıl vazgeçeceğimi hâlâ bilmiyordum.

“Ne tür biberler?”

Başımı iki yana salladım ve Evelyn'in, yüzü gökyüzüne dönük hâlde arazinin ucundaki iki dev meşe ağacının arasında durduğu hayalini zihnimden atmaya çalıştım. Güneş onu altın rengi bir ışıltıyla boyamıştı, etrafında yapraklar uçuşuyordu. Boğazımı temizledim ve katlanır sandalyedeki pozisyonumu ayarlamaya çalışırken dizim yanımdaki Layla'nın dizine çarptı. Bu sandalyeler için fazla iriydim ve bu lanet salonda çok fazla insan vardı. “Ne?”

“Ne tür biberler ekiyorsun? Tarlada biber için hiçbir işaret görmedim.”

Ensem yanmaya başladı. “Sen hiç tarlaya çıkmazsın ki.”

“Ben her gün tarladayım.”

Elbette, tarlaların tam ortasına kurulmuş fırına giderken tarlalardan geçiyordu. Ama sebze ekim alanına asla uğramazdı. Bir şeye ihtiyacı olmadıkça. Öfkeyle çenemi kaşıdım. Yarın bir ihtiyacını bahane ederek oraya uğrayacağından adım gibi emindim.

“Dolmalık biber,” dedim dişlerimi sıkarak.

Lanet olsun, şimdi gidip dolmalık biber ekmem gerekecekti.

Layla bir şeyler mırıldandı ve gözleri muzip bir ışıkla parladı. “Hangi renk?”

“Ne?”

“Hangi renk *dolmalık biber* etkin?” dedi sinir bozucu bir vurguyla.

“Güneydoğudaki tarlalara, kabakların yanına iki sıra kırmızı dolmalık biber ekti,” diye sertçe araya girdi Stella. “Ve eğer bu raya dikkatini vermezsen, o biberlerden *bir tane bile* alamazsın.” Layla ve ben şaşkınlıkla ona baktık. Stella’nın böyle sinirlenmesi pek alışıldık bir şey değildi. Üstelik... bu bir yalandı. İkimiz de bunu biliyorduk.

Gergin omuzları bir anda gevşeyip çöken Stella elindeki patlamış mısır kâsesini Layla’ya geri verdi. “Özür dilerim. Biraz stresliyim.”

“Belli,” dedi Layla gülerek ve elini tekrar mısır kâsesine daldırdı. Ardından bakışlarını üstüme dikti ve gözlerini öyle bir kısıtı ki elâ rengi birer pırıltıdan başka bir şey göremez oldum. Sabah fırında çalışırken saçına bulaşan bir parça reçel hâlâ orada duruyordu. Çilek reçeli olmalıydı. Elini kaldırıp parmağını hafifçe kaşlarımın arasına dokundurarak, “Bu işin peşini bırakacağımı sanma,” dedi.

Elini ittim. Bu işin peşini altı ay boyunca bırakmasa bile umurumda değildi. Sözleri bana sinek vızıltısı gibi gelecekti. Dikkatimi Stella’ya çevirip botumu onunkine vurdum. Ayağını

sinirli bir şekilde yere çarpmayı bırakıp yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim.”

“Özür dileyecek bir şey yok,” dedim omuz silkerek ve bakışlarımı salonda gezdirdim. “Luka gelmeyecek mi?”

Luka burada olsaydı elini Stella’nın sırtına koyar, onu tereyağı gibi yumuşatırdı. İkisi romantik bir ilişkiye başlamadan önce de böyleydi ve apaçık ortada olan bu gerçeği fark etmeleri gereksizce uzun sürmüştü. Kasaba çapında yapılan bahislerin kazananı olamamış ama çok yaklaşmışım. İtfaiyeci Gus’ın birincilik kutlamalarıysa bir türlü bitmek bilmemiş, adam işi itfaiye istasyonunun ambulans alanına bir plaket asacak kadar ileri götürmüştü. Plakette *Inglewild’ın En İyi Çöpçatanı* yazıyordu; Luka ve Stella’nın neredeyse on yıl boyunca birbirlerinin etrafında dolmasıyla uzaktan yakından bir ilgisi varmış gibi. Bacaklarımı bu lanet sandalyeye sığdırabilmek için oturduğum yerde iyice kaykıldım.

“Yolda,” dedi Stella, irade gücüyle Luka’yı içeriye sokabilirmiş gibi bakışlarını kapıya dikerek. Karışan siyah buklelerini yüzünden geriye attı. “Ama gecikti.”

“Birazdan gelir,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Luka bunu hayatta kaçırmazdı. O mini minnacık İtalyan annesi ve saldırgan kız kardeşleri kapıyı tutsalar bile. Geliyorum dediyse, mutlaka gelirdi.

Ona doğru eğilip sesimi alçaltarak, “Hey,” dedim. Layla’nın hâlâ yanımda atıştırmaya devam ettiğinin bilincindeydim. Şimdi de patlamış mısır tanelerini havaya atıp ağzıyla yakalamaya başlamıştı. Üstelik her seferinde hedefi tutturuyordu. “Dolmalık biber falan ekmedim.”

Sözlerimle biraz rahatlayan Stella’nın dudaklarında utangaç bir tebessüm belirdi. “Biliyorum.”

“O hâlde neden yalan söyledin?”

“Çünkü belli ki başın sıkışmıştı. Ve insanın hislerini başkalarıyla paylaşmadan önce kendi içinde tartması gerektiği konusunda biraz deneyimim var.”

Toplantı salonunun kapısı gıcırdayarak açıldı ve içeri dalan Luka bakışlarıyla etrafı taradı. Saçları karmakarışık ve gömleğinin ucunu yarım yamalak bir şekilde kot pantolonunun beline sıkıştırmıştı. Delaware sınırından buraya kadar koşarak gelmiş gibi görünüyordu. İç geçiren Stella'nın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Kalabalığın içinde Stella'yı bulduğu anda Luka'nın yüzünde de aynı gülümseme açmıştı. İkisini beraberken izlemek insana, yüzüne bir dilim kek yapışmış gibi hissettiriyordu; tatlı, yoğun ve biraz fazla.

"Üstelik," dedi Stella, kalabalığın arasından geçip yanındaki boş sandalyeye ulaşmaya çalışan Luka'dan gözlerini ayırmadan. Katlanır sandalyelerden birine çarpan Luka az kalsın Cindy Crosswell'i de yere düşürecek. "Ne zamandır çiftliğe dolmalık biber ekmek istiyordum."

"Ah, tamam. Şimdi anlaşıldı."

"Luka harika biber dolması yapar," diye kıkırdadı Stella, Luka yanına otururken. Luka elini hemen Stella'nın saçlarının altına götürdü, Stella ise omuzlarını hafifçe oynatıp ona iyice sokuldu. Bakışlarını onlardan ayırıp salonun ön tarafına, Şerif Jones'un ahşap kürsüde hazırlık yaptığı yere çevirdim ama aralarındaki alçak sesli konuşmaları, Stella'nın nasıl da Luka'ya yaslandığını fark etmemem mümkün değildi. Luka'nın nasıl da ayağını Stella'nın sandalyesinin altına takıp onu biraz daha kendine yaklaştırdığını.

Bir kez daha onları kışkırdım. Ben hiçbir zaman biriyle böyle bir yakınlık yaşamamıştım. Hiçbir zaman birine böyle kolayca yaklaşip parmak uçlarımı tenine bastırmamış, onun yanıma sokuluşunu izlememişim. Başparmağımı kiraz kadar kırmızı, dolgun bir dudağın üstünde dolaştırdığımı hatırlayınca huzursuzca kıpırdandım. Altımdaki metal sandalye tehditkâr bir şekilde gıcırdadı.

Evelyn'i artık gerçekten de aklımdan çıkarmak istiyordum.

Layla kâsesini göğüs kafesine batırarak üstümden eğildi. "Odaya ihtiyacınız varsa tamir dolabı müsait."

Kendimi tutamayıp güldüm. Stella homurdandı. Luka öne eğilip elini patlamış mısır kâsesine daldırdı.

“Kilidi var mı?”

Layla öyle yüksek sesli bir kahkaha attı ki salonun ön tarafında oturanların bile dikkatleri üzerimize çevrildi. Güzellik salonundan gelen kadınlar sohbeti kesip bize baktı, kitapçı Alex ise kahvesini kaldırarak selam verdi. Şerif’in hemen arkasında duran Şerif Yardımcısı Caleb Alvarez’in, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle sürekli Layla’ya baktığı gözümünden kaçmamıştı.

Göz göze geldiğim Stella bana gülümsedi.

“Hadi artık şu toplantıyı başlatalım.” Şerif Dane Jones üst üste iki kez boğazını temizledikten sonra odadaki sohbet sesleri dindi ve herkes toplantıya odaklandı. “İlk gündem maddesi. Bayan Beatrice, polis departmanı sizden, kafeteryanın önündeki arabaları kendi başınıza çekmeye çalışmaktan vazgeçmenizi rica ediyor. Bu iş için uygun ekipmanınız olmadığı gibi aracınızı koçbaşı gibi kullanmanız birkaç şikâyetle neden oldu.”

“Beni öldürmeye çalıştı!” diye bağırdı Sam Montez salonun arka tarafından. Sandalyesinden ayağa fırlayınca şapkası yana kaymıştı. “Arabamdan sadece bir, en fazla iki dakikalığına indim ve beni öldürmeye kalktı!”

Güldüğümü belli etmemek için yumruğumu ağzıma bastırdım. Sam’in ikinci sıraya park etmek gibi kötü bir alışkanlığı vardı. Kasabamızın küçük yollarında bu çok fazla sorun olmasa da yine de sinir bozucuydu.

Ön sıranın sonunda oturan Bayan Beatrice’in başının tepesini zar zor seçebiliyordum. Kır saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı. Bir şeyler mırıldandı ama ne dediğini tam olarak duyamamıştım. Dane kaşlarını çatmış, Caleb ise şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibi görünüyordu.

“Eh, bu şekilde konuşmanıza gerek yok. Biri yükleme alanınızı kapatıyorsa beni ya da Caleb’ı aramanız yeterli.”

Beatrice tekrar bir şeyler homurdandı ve güzellik salonundan Shirley keskin bir nefes aldı. Dane baş ve işaretparmağıyla

burnunun üstünü sıkarak iç geçirdi. “Bea, bir polis memurunun önünde fiziksel şiddet tehditleri savurmaman gerektiğini sana kaç kere söyledim? Sam, otur yerine.”

Sam sandalyesine çöküp şapkasını çıkardı. Luka üstümden eğilip Layla’nın kâsesinden bir avuç daha patlamış mısır aldı.

“Bu toplantıyı biraz küçümsemişsin, La La.”

“Genelde bu kadar renkli olmazlar,” diye açıkladı Stella, Luka’nın ikram ettiği patlamış mısırı alarak.

“Hayır, hep böyleler,” dedik Layla’yla bir ağızdan.

“Gelelim bir sonraki maddeye,” diyerek kürsünün üzerindeki kâğıtlara göz gezdiren Dane’in boğazından boğuk bir inilti koptu. Yardım dilenen gözlerle Caleb’a baktı. Caleb omzunu silkmekle yetindi ve Dane tekrar salona döndü. “Bayan Beatrice, dükkânınızın camına astığınız ‘ARANIYOR’ ilanlarını kaldırır-sanız harika olur.”

Bu kez kahkahasını tutmaya çalışan tek kişi ben değildim. Salon hafif bir uğultuyla hareketlenirken Caleb güldüğünü gizlemek için seyirciye arkasını döndü ve omuzları titremeye başladı. Bayan Beatrice, aylar önce iki turisti, dükkânın arkasındaki tuvaletin lavabosunu yeni ve yaratıcı işler için kullanırken yakaladığından beri camlarına “ARANIYOR” ilanları asıyordu.

Dane, başını yana eğip Bayan Beatrice’in konuyla ilgili söylediklerini dinlemek için başını eğip, “Bunun kamu ahlakına aykırı olduğu görüşüne katılıyorum ama lütfen böyle durumlarda bana ya da Caleb’a bir telefon açın,” dedi. Elini kaldırarak Bayan Beatrice’i susturdu ve toplantıya devam etmeye hevesli bir şekilde kürsüdeki kâğıtlara göz attı. Fakat baktığı her kâğıdı homurdanarak katlıyordu. “Pekâlâ, Beatrice. Görünen o ki seninle özel bir konuşma yapmamız gerekiyor. Şimdilik...” Kâğıtları çevirip tekrar göz gezdirdi. “...diğer yedi konuyu bir başka zamana bırakacağız.”

“Onu badem sütü almayı reddettiği için şikâyet etmiş olabilirler mi?” diye fısıldadı Layla. Aslında almıştı ama onu yan tarafında “hippi suyu” yazan teneke bir kutuya boşaltmıştı.

“Muhtemelen Karen ve sütlü kahve olayıyla ilgilidir,” dedim. Kasabaya nadiren öğleden sonraları giderdim ama Bayan Beatrice’in, garsonlara kaba davrandığı için Karen Wilkes’e servis yapmayı reddettiği gün oradaydım. Her nasılsa o gün Karen’in sahte kürk ceketinin her yerine sütlü kahve dökülmüştü. Açıkçası, bunun için Bayan Beatrice’i suçlayamazdım.

“Pekâlâ.” Dane’nin salonda yankılanan sesiyle herkes tekrar sakinleşti. “Sıradakine geçelim. Pizza dükkânı, ah...” Duraksayıp önce bıyığını sonra çenesini sıvazladı. Çenesine vurup bakışlarını odada gezdirdi. “Matty, bu ay özel bir kampanya düzenlediğini hepinizin bilmesini istiyor. Çarşamba günleri elde edeceği kârın yarısını, ilkokulun bilim gezilerini finanse etmek için bağışlayacak.”

Stella elini havaya kaldırdı. Dane, kapıdan çıkıp sonsuzluğa doğru yürümek ister gibi görünüyordu. “Evet, Stella?”

“Bu uygun bir zaman mıdır bilmiyorum ama ikiniz gördüğüm en tatlı çiftsiniz ve nihayet birlikte yaşamaya başladığınız için sizi tebrik etmek istiyorum.”

“Kapınıza astığınız çelenge bayıldım,” diye ekledi Mabel Brewster, salonun ortalarında bir yerden. “Ve bahçenizdeki kuş banyosuna da. Bahçeciliğe bu kadar ilginiz olduğunu bilmiyordum, Şerif.”

Salonun geri kalanı, Şerif’in aşk hayatı hakkında yorumlar yapıp sorular sormaya başladı.

“Onları çiftçi pazarında gördünüz mü? Yemin ederim Dane Jones’u hiç bu kadar gülümserken görmemiştim.”

“Sadece bir kez mi gülümsedi? Çünkü sanırım bu bile bir rekor.”

“El ele tutuşuyorlardı. Dane, Matty’ye çiçek aldı.”

“Matty nerede? Artık birlikte yaşıyorsunuz diye onu eve hapsedemezsin.”

Yükselen uğultudan bunalıp sandalyemde iyice kaykıldım. Ses, beynimdeki bir vızıltı, kulaklarımda çınlayan bir uğultu gibiydi. Başparmağımı avucuma bastırıp dikkatimi oraya vermeye çalıştım.

Sakalının üstündeki yanakları kıpkırmızı olan, kolunun altına sıkıştırdığı şapkasıyla huzursuzca oynayan Dane, salondakilerin önünde patlayacakmış gibi görünüyordu.

Dirseğimle Stella'yı dürttüm. "Bunun sana karşı kullanılmamasından korkmuyor musun?"

"Nasıl yani?"

Luka'yla ikisini gösterdim. "Siz ne zaman birlikte yaşamaya başlıyorsunuz?"

"Ah," dedi umursamaz bir tavırla elini sallayarak. "Kendimize biraz daha fazla yaşam alanı yaratmayı başardığımızda. Luka'nın benim o meşhur dağınıklığımla başa çıkmaya henüz hazır olduğunu düşünmüyorum."

Stella, benim çiftlikteki kulübemin karşısında, eski dergiler ve yarım kalmış kahve kupalarıyla dolup taşan küçük bir kulübede yaşıyordu. Luka'nın tüm çabalarına rağmen, kulübede seksen yaşında, biriktirme hastalığı olan bir kadın yaşıyormuş gibi görünüyordu. Bir keresinde, üstlerinde cüceler olan mutlak havluları hakkında tartıştıklarını duymuştum. Stella onları atmak istemiyordu çünkü anlaşılan o ki iyi bir sohbet konusu oluyorlardı.

"Fazladan bir-iki yatak odamız daha olduğunda birlikte yaşamaya başlayabiliriz. Böylece tişörtlerini onun istediği gibi katlamadığımda gidip ağlayabileceği bir yer olur." Omzunu silkip Luka'nın kolunu sıktı. Luka, ona hiç bakmadan omzunu hafifçe çimdikledi ve Stella'nın gülümsemesi genişleyerek kocaman bir sırıtışa dönüştü. "Bunu, soran herkesle paylaşmaya hazırım. Ama bütün bunlar Dane'in bizim onu sevdiğimizi bilmesi için. Onları sevdiğimizi bilmesi için. Dane bana bir keresinde kendisinin Matty için yeterince iyi olmadığını düşündüğünü söylemişti. Şansını denemekten korkuyordu." Başını Luka'nın çenesine yasladı. "Onun, kasaba tarafından desteklendiğini bilmeye ihtiyacı var. Mutlu olmasına sevindiğimizi bilmeye ihtiyacı var."

Bunların hepsi iyi güzeldi ama Dane utançtan yerin dibine girecekmiş gibi görünüyordu.

“Toplantının geri kalanını aksatsa bile mi?”

Stella sırttı. Luka, bağırarak, tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş gibi bir şeyler söyledi. Karşılığında küçük salonda neşeli tezahüratlar yükseldi ve Dane yumruğunu alnına bastırdı. “Bilhassa onun için.”

Kıkırdayarak sandalyeme yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Beyzbol şapkamı gözlerimin üzerine çektim ve bacaklarımı olabildiğince öne uzattım. Bence bu tür durumlarda en iyisi hiçbir şey yapmadan beklemektir.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve dolmalık biberleri düşündüm.